

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 11 kwietnia 2023 r. – postępowanie karne przeciwko L.D.

(Sprawa C-223/23, Redu ⁽¹⁾)

(2023/C 261/13)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strona skarżąca

L.D.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2, art. 19 ust. 1 akapit drugi i art. 4 [ust. 3] TUE w związku z motywami 2, 15 i 22 oraz [z] art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy ⁽²⁾, pod względem zobowiązania państwa członkowskiego do przyjęcia wszelkich właściwych i koniecznych środków do osiągnięcia celu polegającego na poprawie bezpieczeństwa na drogach w kontekście swobodnego przepływu osób w Unii Europejskiej oraz na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE ⁽³⁾, w odniesieniu do art. 49 ust. 1 zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w której skazany skarżący wnosi, w ramach nadzwyczajnego środka odwoławczego, o uchylenie prawomocnego wyroku karnego skazującego go za przestępstwo kierowania pojazdem przez osobę, której prawo jazdy zostało zawieszona, co pozwoliłoby mu na ponowne skorzystanie z uprawnienia do kierowania pojazdami, obejmującego swobodę przemieszczania się w całej Unii Europejskiej, powołując się na zastosowanie zasady łagodniejszej ustawy karnej, która byłaby stosowana w toku postępowania co do istoty, a przewidziany w niej termin przedawnienia byłby krótszy i upłynąłby przed rozstrzygnięciem sprawy, ale zostałyby wskazany po tej chwili, orzeczeniem krajowego sądu konstytucyjnego, w którym za niezgodny z konstytucją uznano tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut beczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego sądu konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrwaliło w tym znaczeniu, że tekst ów wciąż istniał w formie zamierzonej po pierwszym orzeczeniu sądu konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w odniesieniu do których nie zapadł prawomocny wyrok skazujący przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego, został skrócony o połowę oraz to, że w konsekwencji postępowanie karne wobec [oskarżonego] w sprawie zostało umorzone?
- 2) Czy art. 2 TUE, odnoszący się do wartości państwa prawa i poszanowania praw człowieka w społeczeństwie charakteryzującym się sprawiedliwością, oraz art. 4 [ust. 3] TUE, dotyczący zasady lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi, w ramach stosowania decyzji Komisji 2006/928/WE, jeśli chodzi o zobowiązanie do zagwarantowania skuteczności rumuńskiego systemu sądownictwa, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który ustanawia zasadę łagodniejszej ustawy karnej, należy interpretować, w odniesieniu do krajowego systemu sądownictwa jako całości, w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w której skazany skarżący wnosi, w ramach nadzwyczajnego środka odwoławczego, o uchylenie prawomocnego wyroku karnego skazującego go za przestępstwo kierowania pojazdem przez osobę, której prawo jazdy zostało zawieszona, co pozwoliłoby mu na ponowne skorzystanie z uprawnienia do kierowania pojazdami, obejmującego swobodę przemieszczania się w całej Unii Europejskiej, powołując się na zastosowanie zasady łagodniejszej ustawy karnej, która byłaby stosowana w toku postępowania co do istoty, a przewidziany w niej termin przedawnienia byłby krótszy i upłynąłby przed rozstrzygnięciem sprawy, ale zostałyby wskazany po tej chwili, orzeczeniem krajowego sądu konstytucyjnego, w którym za niezgodny z konstytucją uznano tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut beczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego sądu konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrwaliło w tym znaczeniu, że tekst ów wciąż istniał w formie zamierzonej w pierwszym orzeczeniu sądu konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w odniesieniu do których nie zapadł prawomocny wyrok skazujący przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego, został skrócony o połowę oraz to, że w konsekwencji postępowanie karne wobec [oskarżonego] w sprawie zostało umorzone?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej i tylko wtedy, gdy nie można dokonać wykładni zgodnej z prawem Unii, czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym lub praktyce krajowej, na mocy których krajowe sądy powszechne są związane orzeczeniami krajowego sądu konstytucyjnego i wiążącymi orzeczeniami krajowego sądu najwyższego i z tego powodu nie mogą, nie popełniając przewinienia dyscyplinarnego, odstąpić od stosowania z urzędu orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości, że orzecznictwo to jest sprzeczne z art. 2, art. 19 ust. 1 akapit drugi i art. 4 [ust. 3] TUE w związku z motywami 2, 15 i 22 oraz art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy, pod względem zobowiązania państwa członkowskiego do przyjęcia wszelkich właściwych i koniecznych środków do osiągnięcia celu polegającego na poprawie bezpieczeństwa na drogach oraz na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak ma to miejsce w sytuacji rozpatrywanej w postępowaniu głównym?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 403, s. 18.

⁽³⁾ Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 12 kwietnia 2023 r. – postępowanie karne przeciwko SS, IP, ZI, DD i HYA

(Sprawa C-229/23, HYA i in.)

(2023/C 261/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

SS, IP, ZI, DD i HYA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 ⁽¹⁾ w związku z art. 47 akapit drugi karty, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 16 lutego 2023 r. w sprawie C-349/21 ⁽²⁾, rozpatrywany w świetle motywu 11 tej dyrektywy, art. 52 ust. 1 i art. 53 karty oraz zasady równoważności należy interpretować jako zobowiązujący sąd krajowy do:

- odstąpienia od stosowania przepisów prawa krajowego [art. 121 ust. 4 Konstytucja (konstytucji), art. 174 ust. 4 Nakazatehno-procesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego, zwanego dalej „NPK”) i art. 15 ust. 2 Zakon za specialnite razuznawatehni sredstva (ustawy o specjalnych środkach dochodzeniowych, zwanej dalej „ZSRS”)], a także wykładni art. 8 ust. 2 EKPC dokonanej przez ETPC w sprawie nr 70078/12, które wymagają wyraźnego i pisemnego uzasadnienia zezwolenia sądu (na słuchanie, nagrywanie i przechowywanie komunikatów telekomunikacyjnych bez zgody użytkowników) – niezależnie od istnienia uzasadnienia we wniosku, na podstawie którego udzielono zezwolenia – ponieważ podstawą do odstąpienia od stosowania jest możliwość, przy łącznej analizie wniosku i zezwolenia, ustalenia: 1) dokładnych przyczyn, dla których sąd stwierdził, biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne i prawne sprawy, że wymogi prawne zostały spełnione; oraz 2) w odniesieniu do której osoby i którego komunikatora udzielono zezwolenia sądu;